

folkevalgte Nævninger. Der er megen anden Raaddenskab, som har bredt sig under Albertis Administration, der bør tages op til fornyet Undersøgelse. Jeg sigter her f. Eks. til den Georg Petersen'ske Affære, hvor vi se en stor Forbryder, en Sædelighedsforbryder, som faar Lov til at slippe, som Dommeren lader løbe. Hvem var Skyld i, at det skete? Ja, vi have hørt, at det er sket, efter at Alberti greb ind i Sagen. Man var bange for, at disse Skandaler, som man her kom til at røre ved, skulde pege for højt op i Samfundet. Saa lod man Forbryderen løbe. Det glæder mig at have hørt, at den nuværende fungerende Justitsminister har forlangt denne Sag frem til fornyet Undersøgelse.

Saaledes vilde en Undersøgelseskommission sikkert kunne blotte megen Raaddenskab, som har faaet Lov til at brede sig i den Tid, Alberti har siddet ved Magten. Men en Undersøgelse som den, vi forlange fra Socialdemokratiets Side, bør ogsaa ramme visse bestemte Mænd, der forekomme mig at være stærkt kompromitterede i denne Sag. Jeg tænker saaledes her paa den højtærede fungerende Indenrigsminister, der har staaet som Albertis nærmeste Foresatte. Jeg synes, han har vist en stor, for ikke at sige grov, Forsømmelse ved ikke at tage sig af denne Sag. Han har dog været advaret fra mange Sider, været advaret her i Rigsdagen, været advaret gennem Pressen, og er det sandt, hvad Bladene fortælle i Dag, har han ogsaa været advaret gennem sine egne Embedsmænd om, at det var galt fat med Sparekassens Regnskaber, og dog har han siddet ganske rolig og ladet sin Kollega faa Lov til at snyde videre uden at gribe ind. Vi have jo en Sparekassinspektør her i Landet. Det havde været saare naturligt, om denne Mand havde grebet ind for længe siden, det vilde da have været den letteste Sag af Verden at paavise de store Bedragerier, som have fundet Sted. Men den højtærede Indenrigsminister har siddet alt dette overhørig. Jeg synes, han her har vist en Forsømmelighed og Ligegyldighed, som kræver den stærkeste Paataale. Dagen efter at Skandalen med Alberti var kommen frem, begav den højtærede Indenrigsminister sig over til Kolding; han brændte, sagde han,

da han stod paa Talerstolen derovre, af Kampiver efter at komme ud i Befolkningen og rigtig slaa et Slag mod dem, der nu angribe Regeringen. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister ikke skal være saa hidsig i denne Sag; jeg tror, at han vil faa nok at gøre med at feje for sin egen Dør, inden han kan tilfredsstille sin Kampiver ude i Befolkningen.

Jeg synes, der hviler et overordentlig tungt Ansvar paa den højtærede Indenrigsminister, fordi han her har forsømt sin Embedspligt og set igennem Fingre, ikke villet lytte til de advarende Røster, der fra mange Sider hævdede sig imod ham. Det havde for længe siden været hans Pligt at undersøge Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Fra Finansudvalget blev der i Fjor afsendt en Spørgekrivelse til Indenrigsministeriet om, hvilket Arbejde der udførtes af Sparekassinspektøren, og hvilke Kasser der var blevet undersøgt i de sidste 4 Aar. Der staaer lidt af denne Skrivelse i Tillæg B til Rigsdagstidende for sidste Samling; men desværre er Skrivelsen ikke aftrykt i sin Helhed, saaledes at man ikke kan se, hvilke Kasser der er blevet undersøgt, der staaer blot Antallet af de Kasser, der ere blevne undersøgte i de sidste 4 Aar. Men det forekommer mig, at blandt dem, der vare blevne undersøgte, vistnok i 1906, var Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Men det er jo noget, som vi nu kunne faa at vide. Denne Skrivelse eksisterer jo selvfølgelig endnu i Indenrigsministeriet, og vi ville da kunne faa at vide, om det forholder sig rigtigt, som jeg her siger, at Sparekassinspektøren har undersøgt Den sjællandske Bondestands Sparekasse i 1906. Hvis det er sandt, saa vil jeg sige, at det maa være en meget løs, unøjagtig og ufyldstgørende Undersøgelse, som har fundet Sted. At en Sparekassinspektør kommer til en Sparekasse, der sidder saaledes i det som Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og ikke er i Stand til at opdage de Bedragerier, det forstaar jeg ikke. Vi spurgte den Gang, hvorledes Inspektøren bærer sig ad med at undersøge Værdipapirer, og det blev da oplyst for os: jo, der tages Stikprøver, man tager et Papir ud hist og her og ser, om det er, som det skal være. Jeg kan huske, at jeg dertil indvendte, at jeg